

τὸν ἀποστέλλαντα αὐτὰς πῶς τὰς ὑπεδέχθησαν ἐδῶ κάτω, ὁ Ζεὺς συνέστειλε τὰς μαύρας αὐτοῦ ὀφρεῖς.

Ἄλλ' ὁ Ποσειδὼν καὶ ὁ Πλούτων ἔρρηξαν γέλωτας.

— Τὸ εἵπομεν, μεγαλειότατε, ἐκραύγασαν, ὅτι πολὺ παράδοξος ιδέα ἦτον ἡ ιδέα σου.

Κ' ἐπανελάβον ἐν χορῶ.

— ὦ! τί παράδοξος ιδέα σοῦ κατέβη εἰς τὴν κεφαλὴν, μεγαλειότατε!

Ὁ Ζεὺς ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἔσφαλεν.

* *

Ἴδου, λέξιν πρὸς λέξιν, τὸ κείμενον τοῦ χειρογράφου τοῦ εὑρεθέντος εἰς τὸν σύρτην τῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου ***, ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως ***, πρωτευούσης τῆς ἐπικρατείας εἰς ἣν ἐβασίλευεν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς ***.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

MARIA

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Βαλεντίνε; (Πρὸς τὴν βαρῶνην.) Τί σὰς ἔλεγα;

ΒΑΡΩΝΗ

Εἰς τὴν κρίσιμον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρισκόμεθα, δυστυχές μου τέκνον, ὅ,τι πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν εἶναι νὰ δίδωμεν ὅπλα εἰς τὴν κακολογίαν... καὶ ἡ ἐπιχείρησις αὐτοῦ τοῦ νέου δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ὑπονοίας. Ἐπρεπε νὰ σεβασθῶ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα μοὶ ἐνεπιστεύθη, καὶ νὰ ἔλθω νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας δύναται νὰ πράξῃ ἐδῶ ἐπ' ὀνόματί μας.

MARIA

Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι πρέπει νὰ ὑπερηφανευθῶμεν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Βάλλω τὸ χέρι εἰς τὴν φωτιὰ καὶ λέγω ὅτι εἶναι ἀνδρείος καὶ τίμιος νέος... ὦ! δὲν φοβοῦμαι πλέον...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐστῶ... ἔχει ἀγαθὴν καρδίαν, ἀλλὰ τίς μὲ ἐγγυᾶται διὰ τὴν κεφαλὴν του;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ δὲν φοβεῖσθε μήπως εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄλλη πάλιν αἰτία μὲ ἔφερεν εἰς Παρισίους καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον ὅπερ ἦτο ἰδικόν μου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μου. Ἐκείνην τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου μου, τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν βαρβαρότητα, τὴν ἀδικίαν νὰ μοῦ ἀρνηθῶσι, θέλω νὰ τὴν ἐπανακτήσω, διότι εἶναι κτήμά μου καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πῶς ἐλπίζετε;

ΒΑΡΩΝΗ

Ἡ εἰκὼν ἐκείνη εὑρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν πλάκα τῆς ἐστίας τοῦ ἰδιαιτέρου μου δωματίου... θὰ ἦναι ἀκόμη ἐκεῖ.

MARIA

(Θέτουσα τὴν προσωπίδα της.)

Μῆτερ, ἔρχονται ἄνθρωποι.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εἶναι ὁ Κ. Ῥοβῖνος.

ΒΑΡΩΝΗ

(Θέτουσα τὴν προσωπίδα της.)

Βαλεντίνε, τελείαν σιωπὴν περὶ τῆς παρουσίας μας εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πῶς! κυρία βαρῶνη, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Κ. Ῥοβῖνον;

ΒΑΡΩΝΗ

Καὶ πρὸς αὐτόν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μείνατε ἡσυχος.

ΣΚΗΝΗ Θ'.
Οἱ αὐτοί, ROBINOS.

ROBINOS

Ἄ! ἐδῶ εἶσαι, Βαλεντίνε! ... Ἄλλ' ἐὰν ἐλάβανον τὴν ἀνάγκην σου εἰς τὴν στοάν, ὅπου σὲ εἶχα εἰπεῖ νὰ περιμένῃς;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Συγγνώμην, κύριε, ἔδίδα δροσιστικά εἰς αὐτὰς τὰ κυρίας.

ROBINOS

Κάλλιστα, ἀρχίζεις νὰ μορφθεῖσαι τὰς κυρίας πρὸ πάντων.

ΜΑΡΙΑ (χαμηλοφώνως.)

Ἰδὲ, μῆτερ, πόσον ὠραίος εἶναι οὕτω.

ΒΑΡΩΝΗ (χαμηλοφώνως.)

Φρόνησιν, Μαρία.

ROBINOS (πρὸς τὸν Βαλεντίνον.)

Ἀπομακρύνθητι ... κάποιον περιμένω ἐδῶ. (Κατ' ἰδίαν.) Ἡ ἀντιχορία θὰ ἀρχίσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ ἡ κόμησσα μὲ εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς αὐτὸν τὸν θάλαμον ... Θὰ ἔλθῃ.

ΜΑΡΙΑ (χαμηλοφώνως):

Ἡ κόμησσα.

ΒΑΡΩΝΗ

Μία συγγενὴς τοῦ πατρός σου.

ΜΑΡΙΑ (μετὰ στεναγμοῦ.)

Ἀδιάφορον!

ΒΑΡΩΝΗ

Βεβαίως χάριν τῶν συμφερόντων μας. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν καὶ ἀκολουθεῖ με.

(Ἐξέρχονται ἀκολουθοῦμεν ὑπὸ τοῦ Βαλεντίνου.)

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ROBINOS μόνος, παρατηρῶν τὴν βαρῶνην καὶ τὴν Μαρίαν ἀπομακρυνόμενας.

Τί ὠραία ἀναστήματα, πρὸ πάντων ὁ κυανοὺς μανδύας, καὶ διὰ μέσου τῆς προσωπίδος εἶδα νὰ λάμπῃ ἐν βλέμμα... Σιώπα, Ῥοβίνε, δὲν ἦλθες ἐδῶ διὰ νὰ βλέπῃς τοιαῦτα· ἔχεις ἄλλα ἔργα καὶ παρῆλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἀνοησιῶν. Ἄλλ' ἀκούω τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀντιχορίας. Ἡ κόμησσα Σερνύ... Προσοχή.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.
ΚΟΜΗΣΣΑ, ROBINOS.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Λοιπὸν, κύριε, μὲ ἐλησμονήσατε.;

ROBINOS

Ἐγὼ, κυρία. Ἄ! ἦτο δυνατόν νὰ τὸ φαντασθῇτε;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀλλὰ, νομίζω, εἶναι ἀρκετὰ φανερόν· ἐπίστευσα ὅτι θὰ ἦσθε μᾶλλον πρόθυμος, μᾶλλον φιλόφρων· ἡ ἀντιχορία αὕτη τὴν ὁποῖαν ἐζητήσατε μὲ τόσον πόθον...

ROBINOS

Καὶ τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐχαρίσατε μετὰ τοσαύτης χάριτος...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Φαίνεται ὅτι δὲν φροντίζετε τόσον πολὺ.

ROBINOS

Δι' οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δὲν παραιτοῦμαι τῆς εὐτυχοῦς στιγμῆς τὴν ὁποῖαν αὕτη μοῦ ὑπόσχεται.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἐὰν ἔχῃ οὕτω, τότε σημαίνει ὅτι εἰσθε πολὺ ἀφηρημένος.... Δὲν ἀκούετε τὴν ὀρχήστραν;

ROBINOS

Ἐξαίρετα.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Λοιπὸν, εἶναι ἡ ἀντιχορία μας.

ROBINOS

Τὸ ἤξεύρω.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Καὶ μένετε ἐδῶ; Μὲ ἀναγκάζετε νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ζητήσω ἐγώ;

ROBINOS

Ἡλπιζον, κυρία, ὅτι θὰ εἴχετε τόσην ἀγαθότητα.

ΚΟΜΗΣΣΑ

ὦ! ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀφόρητος φιλαυτία! Ἄλλ' ἡ ἀντιχορία ἤρχισε, κύριε, ἔλθετε λοιπὸν.

ROBINOS

Ἀφοῦ ἤρχισε, διατὶ νὰ μὴ μείνωμεν μᾶλλον ἐδῶ;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Πῶς ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ Θεέ μου, μάλιστα. Μήπως ἔχετε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ χορεύσετε! Τὸ θέλητρον τῆς ἀντιχορίας εἶναι εἰς τὰς φιογούρας καὶ εἰς τὰ βήματα ; Ὁχι, εἶναι ὅλον εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἣτις συνάπτεται μεταξὺ τῶν χορευτῶν. Λοιπὸν, κυρία, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν ἐλευθέρως ποῦ θὰ εὕρωμεν μέρος καταλληλότερον τοῦ θαλάμου τούτου, μακρὰν τοῦ πλήθους καὶ τοῦ θορύβου, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ καθήσω πλησίον σας. (Κάθεται ἐπὶ πλαγίας καθέδρας) ἅς ὑποθέσωμεν ὅτι χορεύομεν ἀντιχορίαν καθήμενοι.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἰδὸν πρότασις . . .

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀπλουστάτη.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἡ συνέτευξις αὕτη εἶναι ἀνωφελής, διότι ἤξεύρω ἐκ προκαταβολῆς τί ἔχετε νὰ μὲ εἰπῆτε . . .

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν πιστεύω.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Πολλοὶ ἄλλοι μὲ εἶπον τὰ αὐτά. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι θὰ σᾶς μεταχειρισθῶ ὡς καὶ τοὺς ἄλλους.

ΡΟΒΙΝΟΣ (εὐχαριστῶν)

Ἄ! κυρία,

ΚΟΜΗΣΣΑ

Προσηλωμένη εἰς τὰ καθήκοντά μου, ἐσχημάτισα ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσω οὐδέποτε ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐρωτικάς ἐκμυστηρεύσεις τῶν νέων τῆς σήμερον.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἀλλὰ, κυρία, ἐγὼ δὲν εἶμαι νέος τῆς σήμερον.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄ! καὶ ποῖος εἴσθε λοιπὸν ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ποῖος εἶμαι ; ὁ Διάβολος . . . Ὅσον δὲ ἐκπληκτικὸν καὶ ἀνῆναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σᾶς εἰπῶ, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς κάμω τὸν ἔρωτα.

ΚΟΜΗΣΣΑ (μετὰ πείσματος.)

Ἄ! τότε λοιπὸν σᾶς ἀκούω.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν ἤλπιζα ὀλιγώτερα ἐκ τῆς καλοκαγαθίας σας, κυρία· ἐλπίζω μάλιστα περισσότερα, διότι ὑπὸ ταιούτους χαρίεντας χαρακτῆρας, ὑπὸ τοιοῦτο θελκτικὸν πρόσωπον, ἀδύνατον νὰ μὴ κρύπτεται καλλίστη καρδία.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Λοιπὸν αἱ συμφωνίαι μας . . . Νὰ μὲ λέγετε τοιαῦτα πράγματα ; . . . καὶ τὸν ὑψηλοφώνως ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μὴ φοβεῖσθε τίποτε. Ὁ Κ. κόμης Σερνὺ καταγίνεται νὰ πίνῃ καὶ νὰ παίζη.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τοῦ συζύγου μου.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχετε δίκαιον. Ἀλλὰ καὶ ὁ συνταγματάρχης Βερσὰκ εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὰ παιγνιδιὸν του.

ΚΟΜΗΣΣΑ (ἐκπεπληγμένη.)

Ὁ συνταγματάρχης ; Τί τολμᾶτε λοιπὸν νὰ ὑποθέτετε, κύριε ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀπολύτως τίποτε, διότι θέλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω, ὅχι περὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ περὶ τοῦ παρελθόντος.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Περὶ τοῦ παρελθόντος ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ναί, κυρία, περὶ αἰσθήματος ὅπερ δὲν θὰ ἐσβέσθῃ ὀλοτελῶς ἐν τῇ καρδίᾳ σας.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἐξηγήθητε.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν ἦσθε ἄλλοτε στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἀτυχοῦς συγγενοῦς σας, τῆς βαρώνης Ῥουκερόλ ; Περὶ αὐτῆς θέλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω, κυρία· ἔρχομαι νὰ συνηγορήσω ἐν ὀνόματι τῶν σκληρῶς παραγνωρισθέντων δικαιωμάτων της.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Πῶς ! κύριε, δι' αὐτὸ μὲ κρατεῖτε

μακρὰν τοῦ χοροῦ; Ἄ! δὲν εἶναι πολὺ ἐράσμιος ὁ τρόπος σας.

ROBINOS

Δύνασθε νὰ ἐπανορθώσετε τὴν πλάνην τῆς δικαιοσύνης, κυρία, νὰ ἀναγνωρίσετε τὰ δικαιώματα τῆς βαρόνης, νὰ τῇ ἀποδώσετε τὸ ὄνομά της καὶ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον σᾶς ἔλαχεν ἐκ τῆς κληρονομίας της· εἰσθε πλουσία, πλουσιωτάτη, καὶ ἀπόλυτος κυρία τῆς περιουσίας σας.

ΚΟΜΗΣΣΑ (ἐγχειρομένη.)

Ἄρκεϊ, κύριε, ἄρκεϊ. Ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο καθὼς καὶ πρὸς τὸν ἔρωτα εἶμαι ἀκατάπειστος.

ROBINOS (ἰδίᾳ.)

Δὲν πιστεύω τὸ δεύτερον.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἡ δικαιοσύνη μοι ἔδωκεν ὀριστικῶς τὸ μέρος τοῦτο τῆς κληρονομίας, καὶ θὰ τὸ φυλάξω, ἐὰν εὐαρεστηθῇτε νὰ τὸ ἐπιτρέψετε.

ROBINOS

Δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω, κυρία.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Θέλετε νὰ γελάσετε;

ROBINOS

Οὐδέποτε ἀστειεύομαι. Ἦλθα ἐκ... τῆς κολάσεως διὰ νὰ ἀποκαταστήσω τὴν βαρόνην εἰς ὅλα τὰ δικαιώματά της, καὶ ὅλα τὰ δικαιώματά της θέλουν ἀναγνωρισθῇ.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Τὰ δικαιώματά της;... μία τυχοδιώκτις!

ROBINOS

Ἡ βαρόνη ὑπῆρξε πάντοτε σύζυγος ἀνεπίληπτος, τρυφερὰ μήτηρ, ὡς ἤξεύρετε, κυρία· καὶ ἂν ὅμως δὲν ἦτο ὅπως λέγω, πάλιν δὲν εἶναι καλὸν νὰ δεικνύεσθε τόσον ἀμείλικτος. Ὑμεῖς, ἡ συγγενῆς της, ἡ ἀρχαία φίλη της. Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν οὐδεμίαν μητέρα δυναμένην νὰ κατασταθῇ δυστυχεστέρα αὐτῆς;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε, κύριε;

ROBINOS (μυστηριωδῶς.)

Ἐ, κυρία, ὅταν ἡ γυνὴ ᾔναι νέα,

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

ὡραία, περικυκλουμένη ὑπὸ περιποιήσεων, ἡ καρδιά της ὀμιλεῖ βραδύτερον ἀναγκάζεται νὰ συνάψῃ ἀνάλογον συν-οικέσιον, καὶ τότε πρέπει νὰ κρύψῃ μυστικόν τι. Μακρὰν τῶν Παρισίων, εἰς χωρίον τι ἀφανές, πρέπει νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ ζηλότυπα βλέμματα τὸ μυστηριώδες ἐνέχυρον τρυφεροῦ ἔρωτος ὅπερ φοβεῖται τὴν ὀργὴν τῆς τύχης. Δυστυχῆς προγεγραμμένος ὅστις φεῦ! δὲν θὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς γῆς εἰμὴ ἐν μόνον στήριγμα κατὰ τῆς καταιγίδος· διότι ὁ παῖς ἐκεῖνος σᾶς καλεῖ μητέρα του... καὶ ὁ σύζυγός σας δὲν ἔχει ὄνομα δι' αὐτόν!

ΚΟΜΗΣΣΑ

Κύριε... κύριε... τίς σᾶς εἶπε;...

ROBINOS

Ἀγνοεῖτε ποῖος εἶμαι;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ὁχι, ὄχι, σᾶς ἠπάτησαν.

ROBINOS

Ἐχω ἀποδείξεις, κυρία!

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ποῦ εὐρίσκονται αὐταί;

ROBINOS

Εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Διαβόλου... Ἐπιστολαί σας... δωρητήριον ἔγγραφον ὑπὲρ ἐνὸς ὀρφανοῦ... ὅλα ταῦτα θὰ κατασταθῶσι γνωστά, ἐὰν...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Χάριν, κύριε, θὰ πράξω ὅ,τι ἀπαιτεῖτε!

ROBINOS

Ἐχει καλῶς.

—

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Οἱ αὐτοί, ΣΕΡΝΥ.

—

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ὁ σύζυγός μου!

ΣΕΡΝΥ

Ἡ σύζυγός μου μὲ τὸν διάβολον; τὸ ὑπώπτευσα. (Παρατηρῶν.) Αὐτὴ ἡ ταραχὴ, αὐτὴ ἡ συγκίνησις... Τί ἔχετε λοιπὸν, κυρία;

ROBINOΣ

Οὐδὲν ἀπλούστερον. Ἡ κυρία ἡσθάνθη ἐλαφρὰν κακοδιαθεσίαν . . . ὁ θόρυβος . . . ἡ θερμότης . . .

ΣΕΡΝΥ (κατ' ἰδίαν.)

Ναί, ἡ θερμότης τῆς συνομιλίας.

ROBINOΣ

Ἀλλὰ καὶ σεῖς τί ἔχετε; τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ἡλλοιωμένον.

ΣΕΡΝΥ

Τί ἔχω; ὅταν σᾶς εὐρίσκω ἐδῶ . . . μὲ . . .

ROBINOΣ (γελῶν.)

Ἐλᾶτε δά! μήπως θὰ κάμετε εἰς τὴν κυρίαν τὴν ὕβριν καὶ εἰς ἐμὲ τὴν τιμὴν νὰ ζηλοτυπήσετε; Θὰ ἦτο ἀστεῖον!

ΣΕΡΝΥ

Ἴσως.

ROBINOΣ

Πῶς! μήπως τυχὸν δυσηρεστήθητε;

ΣΕΡΝΥ

Κύριε, δὲν μὲ ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ ὕφος.

ROBINOΣ

Χὰ, Χά!

ΣΕΡΝΥ

Δησμονεῖτε ἐντελῶς πρὸς ποῖον ὁμιλεῖτε;

ROBINOΣ

Ὅχι.

ΣΕΡΝΥ

Ἡ θέσις σας δὲν εἶναι μεταξὺ ἡμῶν.

ROBINOΣ

Καὶ πῶς; ἐμὲ μὲ φαίνεται ἐξ ἐναντίας ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ἐδῶ οἰκογενειακῶς.

ΣΕΡΝΥ

Καὶ σᾶς προσκαλῶ νὰ μένετε ἀπέναντί μου εἰς τὴν ἀρμόζουσαν ἀπόστασιν.

ROBINOΣ (ἀγερῶχος.)

Εἰς οἶαν θελήσετε ἀπόστασιν . . . δεκαπέντε βημάτων . . . δέκα βημάτων . . . ἢ, ἐὰν προτιμᾶτε, εἰς ἀπόστασιν ξίφους.

ΣΕΡΝΥ

Μὲ προκαλεῖτε!

(Ἡ κόμηςσα θελεῖ νὰ παρέμβῃ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ αὐτοί, ΡΑΠΙΝΙΕΡ.

—

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἐλοιπόν! τί τρέχει; φιλονεικεῖτε ἐδῶ;

ΣΕΡΝΥ

Ἴδὲ τὸν κύριον μὲ τὸ ὕφος τὸ ὁποῖον λαμβάνει!

ROBINOΣ (πρὸς τὴν κόμηςσαν.)

Ἡσυχάσατε, κυρία. (Πρὸς τὸν Ῥαπινιέρ.) Δὲν εἶναι τίποτε. Ὁ Κ. κόμης παρενέβη εἰς χρηματικὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁποῖαν ἐκανόνιζα μετὰ τῆς κυρίας κομῆσσης. Ἐν τούτοις εἵχαμεν μείνει σύμφωνοι. Ἡ κυρία συγκατατίθεται νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν κυρίαν Ῥονκερόλ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον τῆς ἔλαχε.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Πῶς;

ΣΕΡΝΥ

Τί λέγει;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Τὴν ἀλήθειαν.

ΣΕΡΝΥ

Πῶς; αὐτὸ ἦτο τὸ θέμα τῆς συνομιλίας; Καὶ συγκατετέθητε;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ναί, κύριε.

ΣΕΡΝΥ

Ἀλλὰ, κυρία . . .

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις. Σᾶς ἀφίνω νὰ κατασπαταλήσετε τὴν περιουσίαν μου, ἀλλ' ἐπιφυλάσσω εἰς ἐμαυτὴν τὸ δικαίωμα νὰ κάμω τὴν ἀπόδοσιν ταύτην.

(Ἐξέρχεται ὁ Ῥοβίνοσ τὴν προπέμπει.)

—

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΣΕΡΝΥ, ROBINOΣ, ΡΑΠΙΝΙΕΡ.

—

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Λοιπόν, φίλτατε κόμης, εἶσαι περισσότερον δυστυχὴς παρ' ὅσον ἐνόμιζες.

ΣΕΡΝΥ

Ἀκόμῃ δὲν εἰμπορῶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου.

ROBINOS

Εἶναι ἀπλούστατον... Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Κ. ἱππότης θὰ ἦναι ἐπίσης συμβιβαστικὸς ὅσον ἀφορᾷ τὸ μερίδιόν του.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

ὦ δά! σᾶς ὀρκίζομαι...

ROBINOS

Μὴ ὀρκίζεσθε.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Αἱ ἀρχαί μου εἶναι γνωσταί! Καὶ ἐὰν ὅλοι οἱ διάβολοι ἐξαπολυθῶσιν ἐναντίον μου...

ROBINOS

Ἀρκεῖ εἰς. Ἄς ἴδωμεν. Μέχρι πόσου ποσοῦ ἀναβαίνει τὸ μερίδιον τοῦτο; 100,000 σκούδα, μηδαμινότης!

ΣΕΡΝΥ

Ἄς τὰ εἴχετε καὶ ἐβλέπαμεν.

ROBINOS

Ὑπάρχουσι τόσα μέσα νὰ κερδήσῃ τις 100,000 σκούδα καὶ μάλιστα περισσότερα ἢ ξεύρω ἱστορίας αἱ ὁποῖαι ἠδύναντο νὰ σᾶς χρησιμεύσωσι... μίαν μεταξὺ ἄλλων.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Εἰσθε τρελός... Ἄς τὸν ἀφήσωμεν, Σερνὺ, καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν χορόν. Νὰ ἀποδώσω 100,000 σκούδα!... Ἐλθέ.

ΣΕΡΝΥ

Βεβαίως δὲν σὲ γνωρίζει.

(Κινεῖνται διὰ νὰ ἐξέλθωσι.)

ROBINOS

Τὸ ἀνέκδοτον ἐν τούτοις εἶναι περίεργον. Ἀκούσατε ὀλίγον...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (Μακρυνόμενος.)

Χάνετε τὸν καιρὸν σας, φίλτατέ μου.

ROBINOS (Ἰδίᾳ.)

Ναί, περίμενε! (Ὑψηλοφωνῶν.) Εὐρίσκετό ποτε εἰς Θόλωσαν κάποιος Τερρᾶς.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (Εἰς τὸ βάθος.)

Ἐ; τί; πῶς εἶπατε;

ROBINOS (Ἰδίᾳ.)

Ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἐπανέφερα.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (Πλησιάζων.)

Τερρᾶς.

ROBINOS

Θὰ τὸν ἐγνωρίσατε, ἱππότα, διότι κατοικεῖτε εἰς Θόλωσαν ἐξ μηνῶν τοῦ ἔτους.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ναί, νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι.

ROBINOS

Αὐτὸς ὁ Τερρᾶς εἶχεν ἓνα φίλον.

ΣΕΡΝΥ (Ὅστις εἶχε μείνει εἰς τὸ βάθος.)
Ἐλθέ λοιπὸν, ἱππότα.

(Διέρχεται εἰς τὸ βάθος ὑπηρέτης μὲ παγωτά
ὁ Σερνὺ λαμβάνει ἓν.)

ROBINOS

Ὑπάγετε λοιπὸν, ἱππότα. Θὰ ζητήσω ἄλλους ἀκροατὰς διὰ τὴν ἱστορίαν μου, καὶ θὰ εὕρω ἐκεῖ, εἰς τὴν αἶθουσαν.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὅχι... ἐρεθίζετε τὴν περιέργειάν μου.

ΣΕΡΝΥ (Πλησιάζων.)

Λοιπὸν, πράττω ὡς σὺ, ἀκούω.

ROBINOS

Ἐξακολουθῶ... Αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ Τερρᾶς ὠνομάζετο... περιμένετε... δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον... Δὲν δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσετε, κύριε ἱππότα;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (μετὰ κωμικῆς ἀνησυχίας.)

Ὅχι, δὲν βλέπω πῶς...

ROBINOS

Δὲν βλέπετε;... ἀδιάφορον... ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος φίλος ἦτο μέχρι ῥυπαρότητος φιλάργυρος. Ἄς τὸν ὀνομάσωμεν φιλάργυρον. Ἦτο πλουσιώτατος καὶ δὲν ἐξώδευε πρὸς διατήρησίν του πλείονα τῶν 1000 σκούδων κατ' ἔτος.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

ὦ τὸν ἀνόητον! δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅστις...

ROBINOS

Μήπως λέγω ὅτι ἦσθε ὑμεῖς; Ἀφ' ἑτέρου ὁ Κ. Τερρᾶς ἦτο ὀλίγον...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὅλίγον λαίμαργος.

ΣΕΡΝΥ

Τὸν ἐγνώρισες λοιπὸν;

ROBINOS

Φαίνεται ὅτι ὁ Κ. Ῥαπινιέρ τὸν ἐγνώρισε.

ΣΕΡΝΥ

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ φιλάργυροι γνωρίζονται μεταξύ των.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Οἱ δύο φίλοι, ὁ Κ. Τερράς καὶ ὁ φιλάργυρος εἶχον περιουσίαν ἴσην περίπου· συνέλαβον δὲ τὴν ιδέαν νὰ κληρονομήσῃ διὰ διαθήκης ὁ ἐπιζήσας τὸν ἀποθάνοντα.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Τί φυσικώτερον; Μεταξὺ φίλων γίνονται τοιαῦται δωρεαί . . . τοῦτο παρηγορεῖ τὸν ἐπιζῶντα.

ΣΕΡΝΥ

Καὶ δὲν κοστίζει τίποτε εἰς τὸν ἀποθάνοντα.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἔως ἐδῶ τίποτε ἀπλούστερον τῶντι· ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσα. Ἀμα ἐγένετο ἡ διαθήκη, ὁ φιλάργυρος ὅστις ἔσπευδε νὰ παρηγορηθῇ ἐσκέφθη ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἄλλου . . . τοῦ λαιμάργου.

ΣΕΡΝΥ

Τί φρίκη!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀλλὰ δὲν μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο μήτε τὸν σίδηρον μήτε τὸ δηλητήριον· ὁ φιλάργυρός μας εἶχε τόσην πονηρίαν ὥστε νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τὰ ἐπικίνδυνα ταῦτα μέσα· εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ἀπέδειξε θαυμασίαν ἐπιτηδειότητα μεταχειρισθεὶς μέσον πολὺ ἀλλόκοτον.

ΣΕΡΝΥ

Ἄς ἴδωμεν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ τὸν φίλον του . . . διὰ δυσπεψίας.

ΣΕΡΝΥ (γελῶν.)

Αὐτὸ δὲ εἶναι παραμύθι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξηγοῦμαι.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ (μετὰ πλαστικῆς ἀταξίας.)

Εἶναι παράλογον!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πῶς, ἱππότα, εὐρίσκετε τὸ μέσον τοῦτο παράλογον, ὑμεῖς ὁ γαστρονόμος! Ἐν τούτοις τὸ γεγονὸς εἶναι ἱστορικόν. Σχηματίσας ὁ φιλάργυρος τὸ ἀνθρωπο-

κτόνον σχέδιόν του, ἀνέστειλε τὴν φιλαργυρίαν του, ἢ μᾶλλον ἐγένετο φιλάργυρος πομπώδης. Εἶχε τράπεζαν ἀνοικτήν, καὶ καθ' ἡμέραν προσεκάλει τὸν δυστυχῆ φίλον του νὰ συμμερίζεται τὰ πλουσιοπάροχα γεύματά του. Τίποτε δὲν ἐθυσίαζεν, ἔσπειρε διὰ νὰ θερίσῃ. Ἡ τράπεζά του ἦτο πάντοτε πλήρης φαγητῶν τελειοτάτων καὶ βαρυτάτων. Ὁ Κ. Τερράς ἀνθεῖξεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον, ἔπειτα ἔπαθε, καὶ τελευταῖον, ἐσπέραντινὰ, εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ γενναιόδωρος φίλος του τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ τόσην μεγάλην ποσότητα ὑδνῶν ὥστε μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Κ. Τερράς ἐξέπνευσε.

ΣΕΡΝΥ

Ὁ δυστυχής!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τί φρονεῖτε περὶ τοῦ ἀνεκδότου, κύριε ἱππότα;

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἐπιμένω λέγων ὅτι εἶναι ἀπίθανον, ἀδύνατον· ὁ φίλος ἦτο καλῆς πίστεως· εἶναι ἀμφιτρύων συκοφαντούμενος.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Αὐτὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ κατ' ἀρχάς· Ἀλλὰ δυστυχῶς ἰδοὺ τί διαλύει τὰς ἀμφιβολίας μου· τὸ θῦμα ἔσχε καιρὸν νὰ γράψῃ πρὸς τὸν ἐπιτετραμμένον του: «Ὁ φίλος μου, ὁ κακοῦργος . . . με ἐφόνευσε τὴν νύκτα ταύτην με καμπανίτην καὶ με ὕδνα διὰ νὰ με κληρονομήσῃ. Ἡ διαθήκη μου εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ σὰς στέλλω κωδείκελλον διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἀκυροῦται καὶ ἀποδίδεται ἡ περιουσία μου εἰς τοὺς φυσικοὺς κληρονόμους μου.»

ΣΕΡΝΥ

Ἐπραξε κάλλιστα.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

(Ἐτι μᾶλλον ἀνήτυχος καὶ προσποιοῦμενος περισσοτέραν ἀταξίαν.)

Ἄλλο πλάσμα τῆς φαντασίας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν πλάττω τίποτε. Τὸ κωδείκελλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἐπιτετραμμένος του εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ὑπεξαιρέσῃ, τὸ κατέχω ἐγώ.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ἐκπληκτός.)

Ἕμεῖς!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ναί. Οἱ φυσικοὶ κληρονόμοι τοῦ Κ. Τερράς ἀπέθανον... ἀλλ' ὁ φίλος, ὁ ἀμφιτρύων, ὑπάρχει, καὶ δύναμαι διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου.

ΣΕΡΝΥ (ψυχρῶς.)

Κρίμα ὅτι δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου ἐκείνου. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὸ ἐγνωρίζαμεν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Σταθῆτε... νομίζω ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα μοῦ ἐπανέρχεται εἰς τὴν μνήμην. Ρ... ρ... ρ...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (χαμηλοφώνως.)

Σιωπῇ, κύριε, σᾶς ἐννοῶ.

ΡΟΒΙΝΟΣ (ὁμοίως.)

Ἀποδίδετε;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ὁμοίως)

Θὰ μοῦ παραδώσετε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ κωδεῖκελλον;

ΡΟΒΙΝΟΣ (ὁμοίως.)

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ρουκερόλ.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Οἱ πρῶτοι, ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄ! φίλτατε κόμη, σᾶς φέρω παράδοξον εἶδησιν... καὶ εἰς ὑμᾶς ἐπίσης, ἱππότα· ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πιστεύσετε.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

(Ῥιπτόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον)

Μαρκέσιε, καὶ ἂν μοῦ ἐλέγετε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι εἶμαι εὐήθης, θὰ σᾶς ἀπεκρινόμην: Πιθανόν... Τί σᾶς συνέβη;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Χὰ, χὰ, χὰ! ἡ κόμησσα Σερνὺ μὲ συνεβούλευσε σπουδαίως νὰ παραιτηθῶ τῆς κληρονομίας τοῦ Ρουκερόλ! χὰ, χὰ, χὰ. Γελάσατε δὲ μαζὴ μου, ἱππότα.

ΡΟΒΙΝΟΣ (πρὸς τὸν Ῥαπινιέρ)

Γελάσατε μὲ τὸν κύριον μαρκέσιον.

(Ὁ Ῥαπινιέρ γελᾷ γέλωτα βεδισμένον.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ παραιτεῖται τοῦ μεριδίου της

ΣΕΡΝΥ

Τὸ ἡξεύραμεν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι παραφροσύνη! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἱππότα;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὁχι. Ἴσως εἶναι ἀγαθὸν αἶσθημα. Πρέπει νὰ ἴδωμεν... καὶ τὸ κατ' ἐμέ...

ΣΕΡΝΥ

Πῶς, καὶ σὺ ἐπίσης;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ἐγειρόμενος.)

Θὰ σκεφθῶ, θὰ ἐξετάσω ἐκ νέου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω εἰς τὴν συνείδησίν μου...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τὴν συνείδησιν; Ἐ, ἱππότα, μήπως εἴσθε ἀσθενής;

ΣΕΡΝΥ

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν μὲ φαίνεται εἰς τὰ σύγκαλά του.

(Ὁ Ροβίνος πλησιάζει τὸν Μαρκέσιον καὶ δεικνύει τὸ ἑκκεμέ.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (πρὸς τὸν Ροβίνον.)

Ἐχετε δίκαιον, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Τρώντι, αἰσθάνομαι κακοδιαθεσίαν.

ΣΕΡΝΥ

Ἐχεις ὀρεξιν νὰ φάγῃς

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Δός μοι τὸν βραχίονά σου, Σερνὺ, καὶ ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν χορόν.

ΣΕΡΝΥ (ἀναχωρῶν μετὰ τοῦ ἱππότου.)

Μαρκέσιε, παρακάλεσον τὸν κύριον νὰ σοὶ διηγηθῇ τὸ ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου... εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν.

[Ἐξέρχονται.]

ΣΚΗΝΗΣΤ.
ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ, ΡΟΒΙΝΟΣ

ΡΟΒΙΝΟΣ [ἰδίᾳ]
Οἱ δύο μας, κύριε μαρκέσιε.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ἀπλοῦς ἀστεϊσμός, ἐνῶ αὐτὸ τὸ
ὅποιον θὰ σᾶς εἴπω εἶναι πολὺ σπουδαιό-
τερον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Ἄς ἴδωμεν· ἀλλ' ὁμιλήτε χαμηλο-
φώνως ἐὰν σκοπεύετε νὰ μοῦ ὁμιλήσετε
περὶ τῆς πρεσβείας τὴν ὁποίαν ἀφεύ-
κτως θὰ ἔχω μετ' ὀλίγον.

ΡΟΒΙΝΟΣ
Τὴν ὁποίαν θὰ ἔχετε; Ἄλλ' εἰς τοῦτο
πρέπει νὰ συγκατατεθῶ καὶ ἐγώ.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
(Μετὰ περιρρονητικοῦ μειδιάματος.)
Ὑρεῖς! Ἀλλὰ τῶντι μοῦ ὁμιλή-
σατε περὶ μιᾶς συμφωνίας. (Καθεζόμενος.)
Σᾶς ἀκούω.

ΡΟΒΙΝΟΣ
(Λαμβάνων καθέδραν καὶ στηριζόμενος ἐπὶ
τοῦ ἐρειπινώτου.)
Ἡ συμφωνία αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ
αὕτη ἣτις σᾶς ἔκαμε πρὸ ὀλίγου νὰ γε-
λάσετε μὲ τὴν κόμησσαν. Σᾶς ζητῶ τὴν
ἀπόδοσιν τοῦ μεριδίου σας εἰς τὴν
κληρονομίαν τοῦ Ρουκερόλ.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τούτου; Ἐκατὸν
χιλιάδας σκούδα!

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ναί, κύριε μαρκέσιε· ἀλλ' ἐννοεῖτε
ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅστις σᾶς ζητεῖ τόσον
μεγάλην θυσίαν ὀφείλει νὰ σᾶς προσ-
φέρῃ ὡς ἀντάλλαγμα ἄλλο τι ἴσης ἀξίας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Καὶ τί μοι προσφέρετε;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Τὴν πρεσβείαν σας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (εἰρωνικῶς.)
Καὶ πῶς, κύριε Ροβίνε, ἡ πίστις

σας [ὁ Ροβίνος προσκλίνει.] εἶναι τόση
ὥστε νὰ δίδῃ τοιαῦτα ἀξιώματα;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ὅχι· ἀλλ' ἡ πίστις μου δύναται νὰ
καταστρέψῃ τὴν καλὴν θέλησιν τῶν
προστατῶν σας. Ἐξ ἐμοῦ δὲν θὰ προέλθῃ
ὁ διορισμός, ἀλλὰ τὸ ἐμπόδιον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (γελῶν παρδωνικῶς.)
Ἄ! ἐννοῶ... Θὰ ἀντισταθῇτε εἰς τὸ
νὰ διορισθῶ. (Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ἈΣΜΑ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ *)

Παρήλθον ἡμέραι καὶ χρόνοι μεγάλοι,
Εἰς δάτους ἐπνίγη τὸ εὐδοτρὺ κλῆμα,
Ἡ κόμη γονέων σεπτῶν ἐλευκάνθη,
Καὶ μεῖρακις ἤδη τὰ δρέφρη θὰ ἦνε
Ἄρ' ὅτου τῆς ξένης ἡ ἄλμη μᾶς ζῇ.

Ὁ ναύτης μὲ μόχθου ἰθύνων τὸ σκάφος
Ἐν μέσῳ λαιλάπων, κ' ἐν μέσῳ θηρίων
Ὁ πλάνης περὶ τῶν ἐρήμων τὰ πλάτη,
Πρὸς τ' ἄτρα τὸ ὄλεμα ποσάκις ἐγείρει
Ποθῶν νὰ εἰκάσῃ τὴν πατρίον γῆν!...

Ὡ, πότε θὰ ῥίψῃ ἀγκύρας τὸ πλοῖον
Ἐν μέσῳ λιμένος φιλότατης πατρίδος;
Ὡ, πότε θὰ κλίνη ὁ ναύτης τὰ στέρνα
Ἐν μέσῳ ἀγάλης μνηστῆς ἐρωμένης;
Βοήθει τοῖς ἀνδράς ναυτίλους, Βορρᾶ.

Ἐκεῖ εἰς ἐκάστου καλύβην πατρῶν,
Ἐκεῖ εἰς ἐστίας φαειρὰν λαμπηδόνα,
Ἡ ὅπου τὸ κῆμα ἐκπνέει, τὴν δείλην
Συνέρχεται ὅλος ὁ οἶκος εὐχέτης
Καὶ κλαίει ἀπόντας γονεῖς, ἀδελφοῦς.

Ἄ, τίς ἐορτὴ καὶ φιλήματα ποῖα,
Ὅπταν τὸ φίλτατον ἔδαφος φθάσῃς,
Ἐκεῖ ὅπου πρῶτον τὸν ἥλιον εἶδες
Καὶ φθίνει τὸ στῆθος πιστῆς σου συνεύνου
Κ' ὀγραίνεται τ' ὄμμα μητρὸς γηραιᾶς!...

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

*) ΣΗΜ. «ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ». Τὸ ᾠσμα τοῦ
Ὁρφέως, ἐλήφθη ἐκ τῆς Γαλατείας, δράματος
τοῦ κ. Σ. Ν. Βασιλειάδου, ὅπερ μετὰ τσαύτης
ἐπιτυχίας ἐδιδάχθη τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἀπὸ
τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ δρά-
ματος τούτου πράξει ὁ Ἀργοναύτης Ῥέννος, διη-
γεῖται εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πυγμαλίωνα, βα-
σιλέα τῆς Κύπρου, καὶ εἰς τὴν συνεύνον τοῦ Πυ-
γμαλίωνος Γαλάττειαν, τὰ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ

(Ἐκ τῆς ΣΚΥΛΛΑΣ, δράματος τοῦ Κυρίου
Σ. Ν. Βασιλειάδου.)

I

Φέρετέ με ὅπου θάλλει
Ἡ μυροίνη καὶ ἡ χλόη
Αἰωνία,
Ὅπου κλώνες ἀνθῶν πλήρεις
Πλάττουν πυκνὴν θολίαν
Πλήρη μύρων.

Φέρετέ με ὅπου ψάλλον
Πρὸς τὰ ῥόδα ἀμιλλᾶται
Τὸ πτηνόν,
Ὅπου ῥύακες πλανῶνται
Ὅπως νήματα εὐμήκη
Ἀργυρᾶ.

Μὲ ἄδρον ταύρων ἄρμα
Φέρετέ με εἰς τὴν νῆσον
Τῶν γελώτων,
Ὅπου λάμπει μόνον ἔαρ
Καὶ καρπὸς αὐτοῦ ἀκμάζει
Ὁ λωτός
Ὁ λωτός...

τῶν Ἀργοναυτῶν. Πρὸς μεγαλητέραν κατανόη-
σιν τοῦ ποιήματος ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης παρα-
θέτομεν ἐνταῦθα τὰ εἰς τὰς Σειρήνας ἀναφερόμενα.

•ΡΕΝΝΟΣ. Αἱ Σειρήνες ἦσαν θυγατέρες τῆς
Μελπομένης καὶ τοῦ Ἀχελώου· παίζουσαι ἐν
Σικελίᾳ ποτὲ μετὰ τῆς Περσεφόνης ἀφῆκαν αὐ-
τὴν δειλῶς νὰ ἀρπασθῇ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ
δὲ Δήμητρα ὀργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς
τέρατα, τηρηθείσης μόνης τῆς παρθενικῆς αὐτῶν
μορφῆς. Παρὰ τὰ τυρρηνικὰ παράλια τῆς Ἰτα-
λίας, ἡ χαριστάτη νῆσος ἐλέγετο Ἀνθέμουσα
ὅπου κατώκησαν. Ἦσαν δὲ τρεῖς. Ἡ Παρθενόπη
ἐκισθάριζεν, ἡ Λευκωσία ἠύλει, ἡ δὲ Λίγεια ἐμε-
λώδει· τοιαύτη δ' ἀπετελεῖτο συναυλία καὶ μου-
σική, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων φθάνων ἐκεῖ
ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ πρὸς τὰ γόητρα τὰς μολπῆς
των καὶ νὰ μὴ λησμονήσῃ πατρίδα, φίλους, γο-
νεῖς, ἐκεῖ παρ' αὐταῖς κελυγνῶς, καταλείπων τὸ
πλοῖον αὐτοῦ εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ζωὴν
του εἰς πάντα θάνατον. Ἦλθομεν ἐκεῖ. Εἶδομεν
μακρόθεν τὸ κάλλος τὸ ἀμύθητον, εἶδομεν κατα-
καλυμμένην τὴν νῆσον ἀπὸ λευκὰ ὄσπ' ἀν-
θρώπων, λεπτὴ εὐώδης αὖρα ἔφερε μέχρις ἡμῶν
τῆς οὐρανίας μουσικῆς των τοὺς πρώτους μελι-
χροὺς τόνους. Αἱ χεῖρες ἠτόνησαν, αἱ κῶπαι
ἐπληττον τὴν γαληνιώσαν θάλασσαν ὡς λιπόθυ-
μοι, εἴτα δ' ἠγέρθημεν ἅπαντες ἔνθεοι προσο-
ρῶντες τὰς Σειρήνας· καὶ πρῶτος ὁ νεαρὸς Βοῦ-
τος ἐταῖρος ἡμῶν, ἐμμανὴς ἀπὸ τοῦ μέλους των
ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, πλέων πρὸς αὐτάς.
Οὐδεὶς παρεκώλυσεν αὐτόν· ἀλλ' ἀνελάδομεν τὰς
κῶπας ἐν μέθῃ μαγικῇ καὶ ἡ Ἀργὼ ἐφέρετο πε-
τῶσα πρὸς τὴν ἄρρητον ἁρμονίαν τῶν Σειρήνων.

II

Ἐκεῖ ὅπου εἰς λειμῶνας,
Μὲ στεφάνους ἐστεμμένοι
Χρυσανθέμων,
Κύκλῳ κάθηνται ὠρατοὶ
Καὶ χαρμόσυνοι συμπόται,
Δότε χάρον.

Δότε μοι λωτὸν, ἐταῖροι,
Καὶ νὰ πῶ ἀνθοσμῖαν
Ἀπνευστί·
Θέλω λήθην τῶν ἀνθρώπων,
Θέλω λήθην τῶν φροντίδων,
Τῶν παθῶν.

Μετὰ τῆς ζωῆς τὰς λύπας
Τὴν χαρὰν ἄς εὕρῃ τέλος
Ἡ φυγή μου,
Ἵς εἰς ὄνειρον βακχίδος,
Πληρὲς κάλλους καὶ μαγείας,
Εἰς λωτὸν
Εἰς λωτὸν...

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Τὸ πᾶν ἐλησμονήθη, τὸ πᾶν ἀπώλετο. Τί ὁ μέλλων
θάνατος ἐνώπιον τοῦ ἀκουομένου μέλους; Ἀς
ἀπεθνήσκομεν! — Αἶφνης ἀπὸ τῆς πρῶρας τῆς
Ἀργούς τότε ἤκουσθη ἄλλη μολπή, ἄλλη με-
λωδία ἄλλος τόνος οὐράνιος. Ἦτον ὁ Ὀρφεύς.
Ὅποτον μέλος ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὅποτοι τόνοι
ἀπὸ τῆς λύρας του, ὅποια ἁρμονία ἦτον ἐκείνη,
φίλοι μου! Ἡ ἀναδυομένη ἀπὸ τοῦ κύματος
Ἀφροδίτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα θνητοῦ θὰ ἦτο ὀλι-
γώτερον ὠραία, ὀλιγώτερον γοῆτις καὶ ἔνθεος
τῆς μουσικῆς ἐκείνης. Μικρὸν καὶ αἱ κῶπαι πάλιν
ἔστησαν. Οἱ ἀργοναῦται ἐστράφησαν πρὸς τὸν
Ὀρφεά, ὁ Ὀρφεύς ὡς θεὸς ἠγωνίζετο πρὸς τὰς
Σειρήνας. Εἰς τὴν μεγίστην ἀνάτασιν τῆς φωνῆς
τοῦ ἀθανάτου μελωδοῦ ἡ Ἀργὼ ὠμίλησεν, αἱ
δὲ Σειρήνες νικηθεῖσαι ἔπεσαν εἰς τὸ κύμα καὶ
ἀπέλπιδες ἐπνίγησαν. Ἐσώθημεν.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ἡ Μήδεια;

•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ Μήδεια προσελθοῦσα ἐφίλησε
τοῦ Ὀρφέως τὰ χεῖλη.•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Εὐγε, Μήδεια! — Ἀλλ' ὅποτον
λοιπὸν ἄσμα θεσπέσιον ἀνεφώνησεν ὁ Ὀρφεύς;

•ΡΕΝΝΟΣ. Τί θὰ ἔδιδες, Γαλάτεια;

•ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ. Ὅ, τι ἡ Μήδεια.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ (μειδιῶσα.) Ἐὰν ὁ Ὀρφεύς ἦτο
παρών.•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ μνήμη μου διέσωσε, Γαλά-
τεια, τὰ ἔπη σου, ἀλλὰ τὸ μέλος του ποῖα ἀη-
δόνο· γλῶσσα θὰ ἐτόλμα ν' ἀπεμιμεῖτο ποτὲ;•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ὡ, ἄς ἀκούσωμεν, Ῥέννε τὰ
ἔπη καὶ νῦν.